

Кипи трескава и усилена работа. Година, две, три, пет, десет, двадесет...

Не е лесна работа такава нещо. Трябва да се съберат статистики, да се изучат отделни въпроси, свързани с отделни въпросчета, та тъй, полека-лека да се дойде до главното.

Ала от дълги заседания и тежка преумора, случи се, че комисията забрави главното.

Съберат се уважаемите комисари, наредят се мъдрите глави една до друга като зелки на бостан, и мислят, говорят и се питат:

— Собствено, какво беше то.

Забрави комисията главното, пък народът забрави комасията.

И почнаха да си съществуват тия два елемента на народното творчество, да го речем съвсем самостоятелно.

Комисията заседава, а трезвият български народ пие и чака, забравил, какво чака...

Веднаж, в анализите на тая върховна комисия се случи нещо съвсем необикновено. Както си заседаваха господата, вратата на залата се отвори полека и вътре безшумно и някак си интимно се вмъкна, както се вмъква прасето в селската къща, едно странно лице.

По плахата му физиономия веднага се разбра, че то е попаднало тук по погрешка, защото се дръпна малко назад, свали страхливо шапка и каза:

— Пардон.